

שארל אונאבור מנשק יד מעריצה בלוד נשים בלונדית וחולצות ורודות

המתנה לו שם אותה פאריסאית, שהביאה עמה לכבוד המאורע אף ידידה נוספת מסאי ריס. שארל הקטן נישק באדיבות את ידה (ראה תמונה) והשתיים הפכו מזדנבות קבוי עות שלו. בהופעת הבכורה של אונאבור בתל-אביב הסתער עליו הקהל ועמד לשאתו על כפיים. שוטרים מילטו אותו מידי המון מעריצים שציפה לו בחוף.

מה שגרם לגילוי הערצה אלה היתה אישיות אמנותית בלתי-רגילה, שהסתתרה מאחורי דמותו האפורה של שארל אונאבור (39). הוא נמוך ומכוער, אך עניו נוצצות ויורקות ברכים של רגשות. גבוהיו העבות, החריצים שלאורך לחייו וחצי הקרחת שעל ראשו יוצרים לו פנים עייפות. אולם כאשר הוא מתחיל לשיר בקול צרוד מאוד, או צלול להפליא, בוקעים מפיו צלילים השייכים לו באופן בלעדי. יש לו סולם טונים מיוחד במינו, סולם אונאבורי, ההופך כל מנגינה, אפילו מקובלת, למשהו בעל איכות חדשה. שירי-הנבדל בחייו הפרטיים הוא איש צעניע לכת. כשהוא עובר בשדרות שאנו אליה בפאריס, מזהים אותו בעיקר בזכות הבלונדיות גבוהות הקומה המלחת אותו. בתל-אביב, כאשר הלך לחזות בהצגות קול-נוע שהסתיימו דקות מספר לפני הופעתו, יכול היה להרגיש את עצמו חפשי מבלי שאיש יזהה אותו.

הוא אינו מכחיש שנערות בעלות שיער בלונדי וחולצות ורודות, הם הדברים האהוי בים עליו ביותר. בין שאר הדברים שהוא מחבב: סוסיס, אותם הוא מגדל בחחת הי בוקרים שלו, ומצלמות, אותן הוא נושא עמו תמיד.

שירים הוא כותב בכל הזדמנות וכמעט בכל המצבים. בדרכו ארצה מאיסטאנבול סיים את כתיבתם של שלושה שירים חד-שם, שאת נעימותיהם הלחין בערב הראשון לשהותו בישראל. שיריו הם בעלי נושאים פרודיאיים, חסרי משקל וחרוזים, מעין דיבור היוצא מלב בשירה.

פעם נדרש על-ידי משלחת נשים לכתוב שיר-נגד לאחד השירים המפורסמים ביותר שלו: את מזיחה את עצמן, בו הוא מתאר אשה מוונחת המסתובבת בחלוק בלוי ו פתוח, משמינה ומגעילה. בשיר זה הוא מבקש מנהג: אולי תאפרי את גוסר ואת ליכר, את הורגת את אהבת הנעורים שלנו. לפי בקשת המשלחת חיבר אונאבור שיר-נגד בשם אתה כבר לא מה שהיית, בו הוא משמיע טענות נגד הבעל ששכח להביא פרחים לאשתו, ששכח את יום הולדתה, ושהאהבה אצלו היא פעולה פיזית בלבד. כולם היו מרוצים, החשבון התאזן.

חיה ותן לחיות. אונאבור, שהוא ארי מני במצאו, אינו שוכח את בני העם אליו הוא שיר, מעסיק בתזמרתו שלושה נגנים ארמנים. בצרפת הוא אחו הכוודים שכל שיר שלו הופך מיד להיט מבוקש; והוא היחיד המצליח למלא את אולם הספורט ב-מרסיל, המכיל ששת אלפים מקומות ישיבה. היססמא שלו: חיה ותן לחיות. הוא מצפ צף על דעת הקהל, רוכש לו אויבים בגלל הרגלו לומר את דעתו ישר בפרצוף.

כנות זו היא המעלה הגדולה ביותר של שירתו. זוהי שירה התופסת מיד את ליבו של הצופה, אפילו אם אינו מבין את מילות שיריו. די לו לשארל הקטן שיעמוד מול המיקרופון, מבלי לקפוץ ולהתנועע על הי במה, כשידו האחת בכיסו וידו השנייה רוע דת, לעצת מעט את פניו ולתקוע את עניו היוקדות בחלל, כדי שכל צופה באולם ירגיש שהוא עצמו שר על עצמו מפיו של זמר מופלא זה.

אמנות אורחים איש אפור, ונפלא

בבית-החולים בתל-השומר שכב החייל יוסי קגוט (20), כשפצעים חמורים בראשו. החייל, יליד צרפת שעלה לפני 14 שנה ארצה, נפצע בפעולה קרבית. למרות מצבו הקשה היתה לו מזה מספר שבועות תקנה אחת בלבד: לחזות בהופעתו בישראל של הזמר הצרפתי שארל אונאבור, שהוא מעריך נלהב של שירתו. יוסי החל לכתוב שירים לכבוד המאורע והתרגשותו גברה יותר ו יותר ככל שהתקרב מועד הופעתו של אז נאבור. כתוצאה מכך הוחמר מצבו והרופאים אסרו עליו לצאת לחזות בהופעה.

כאשר שמע על כך הזמר והמלחין הי צרפתי, המקבל עבור ערב הופעתו בארץ את הסכום חסר התקדים של שלושת אלפים דולאר, הביע את רצונו לבקר את החייל בבית-החולים ולערוך בקורו הופעת חינוס. **לבלר קטן.** לא היה זה הגילוי היחיד של הערצה סביב ביקורו של הזמר נמוך הקומה והצנום, הנראה ממבט ראשון כלבלי קטן וחסר לחלוחית. פאריסאית בלונדית בת 30 פלוס, ארכיטקטית במקצועה המגוררת בפאריס עם כלב קטן בדירה בת ששה חד-רים, הכירה את ארמגנו הישראלי של אונא בור, יעקוב (קובה) זילבריינג, ביקשה ממנו לקחת אותה לישראל כדי שתוכל להכיר את שארל הקטן מקרוב.

הארמגן שכח את הבטחתו. אולם כשי הגיע אונאבור לנמל התעופה בלוד, כבר

זמר אונאבור לאשה המגעילה ולבעל המזויח

(המשך מעמוד 6)
חמור. כי מבחינה פוליטית, אדנאר כבר משול למת. אין הוא יכול לעשות דבר בלי אישור מפלגתו — בה שולטים עתה יורי שים. וגם בימי-הזהרה שלו לא היה מסוגל אדנאר להתעלם מדעת משרד-החוק. קרוב לחדאי כי אדנאר איכזב את בן גוריון, כשם ששטראוס איכזב את פרס. כל זה ברור לשטראוס היטב. אך מה איכפת לו אם יופיע בינתיים כאיש המוסר? **הגנרלים של הפידר**

עוכרה שאיש מפוקפק כמו שטראוס ומנסה לרכב על עניין זה היא רק פרט מישיגי. המיכתן נשאר בעינו, והוא אחד ה מיבחנים הברורים ביותר לגבי אופיה של גרמניה הנוכחית.

אילו היתה השיכבה השלטת בגרמניה חדרה באמת ריגשי-תיעוב כלפי פשעי הנאצים, ורצון עז לכפר על הפשעים עד כמה שאפשר, הרי כלל לא היתה מעלה על דעתה להביא בחשבון, דווקא בעניין יחיד במינו זה, שיקולי אינטרסים, יהיו חשובים כשלעצמם כאשר יהיו. כאשר מונחים שישה מיליון טבוחים על כף אחת של המאזניים — אינה מיסקל יש לחשבונות-הייצוא למצריים? אם בכל זאת מנצח השיקול המיסחרי-דיפלומטי הצר — הרי פירוש הדבר כי תודעת-האשמה היא שיטחית ביותר. אם אי ההכרה הערבית בגרמניה המזרחית חשובה יותר מאשר ההכרה הגרמנית במדינה בה מתהלכים רבבות שעל זרועותיהם מתנוססים המספרים הכחולים של אושוויץ — מעיד הדבר על אופיו של בעל-החשבון.

דומני כי זהו מיכתן חד-משמעי. הדם של אתמול — מול הכסף של היום. יש מיבחנים רבים אחרים, שהם ברורים פחות. הנה דוגמה קטנה:

לפני שנים, בשעה שסיירתי במיתקני הצבא הגרמני ובמשרדי המטכ"ל, בבון (לפני ש שטראוס הגיע לשם), שוחחתי ארוכות עם הרוזן פון-באודוסין, שהיה אז אחראי למני-היגות פנימית" — כלומר, לקביעת הנוהל והנהגה בצבא.

הגנרל פון-באודוסין, שהיה מפקד בכיר בצבאו של רומל באפריקה, קסם לי. הוא הגה-הדעות הגדול של "הצבא העממי", צבא המורכב מאורחים במדים", המההה עמוד-התחך של מיסטר דמוקראטי. שוחחתי על הפלמ"ח, על הקיבוצים, על הצבא של ת"ש, על רעיונות לידל-הארט, על הניסיון להקים בגרמניה צבא שלא היה עדיין כ-דוגמתו בהיסטוריה הצבאית הגרמנית.

למדתי להעריך ולהעריך את האיש — אחד הגרמנים המעטים מאוד, מעל לגיל 35, שטיהרתי אותו בלבי. אמרתי לעצמי: אם איש כמזהו ממלא תפקיד כה מרכזי בעיצוב הצבא החדש, אין להפריז בחש-שות לגבי אופיו ומהותו.

לכן עקבתי, מאז, בעניין מיוחד אחרי הי קאריירה של פון-באודוסין. ראיתי בו מעין מודד. אולם נוכחתי לדעת כי הוא נדחק בהדרגה לפינה, כי השפעתו בצבא פחתה והלכה, כי רוח אחרת השתלטה בממלכתו של פראנץ-יוזף שטראוס.

החודש נודעו שני מינויים צבאיים גבו-הים. פון-באודוסין נתמנה כמנהל האקדמיה הצבאית העליונה של נאט"ו. ואילו הגנרל הרוזן פון-קיסמנאג נתמנה לאלוף פיקוד ה-מרכז של נאט"ו באירופה.

שמו של איש זה ידוע גם הוא לטובה. הוא היה אחד מאנשי ה-20 ביולי 1944, שקמו להרוג את היטלר ולחלל את הרייך. אמר לי גרמני: "אתה רואה? אלה הם שני המינויים הגבוהים ביותר שאפשר להע-ניקם לקצין גרמני — והם ניתנו לשני אנשים נהדרים, אנטי-נאצים מושבעים."

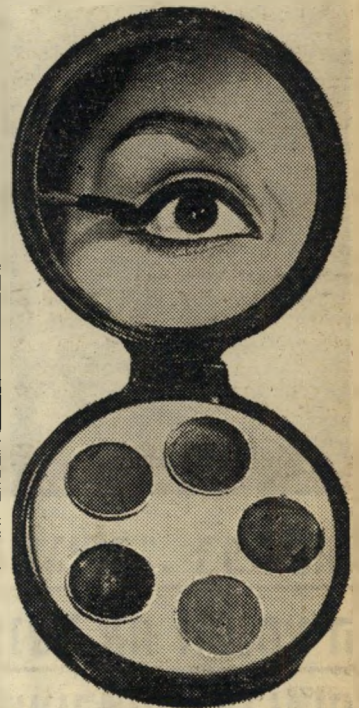
אמר לי גרמני שני: "לא דובים ולא יער. לשלוח אותם לנאט"ו — פירושו לס-לק אותם סופית מכל עמדה של השפעה בקרב הצבא הגרמני. הם יישבו בפאריס, ללא שום מגע ישיר עם הנעשה במסות ובו-די בינויות של הבונדס-הר. ואת המינויים הי מכריעים בקרב הצבא הגרמני עצמו יתנו לקצינים מסוג אחר לגמרי — אותם ששיר-תו את היטלר בנאמנות."

אמר לי גרמני שלישי: "זה נכון, אבל מה זה חשוב? הקצינים של ההרמאכט הישן — הרעים והטובים כאחד — מתקרבים לגיל הפנסיה, ויסתלקו. בינתיים גדל דור שלם חדש של קצינים צעירים, שהתבגרו אחרי התמוטטות הרייך הנאצי. תוך כמה שנים יקבעו אלה את דמות הצבא שלנו. זאת תהיה גרמניה אחרת."

האם יש "גרמניה אחרת", שי מותר להתקשר עמה? על כך יחווה אורי אכנרי את דעתו בכתבה האחרונה בסדרה בה יפכם את רשמי ביקורו.

יופיין מתחיל בעיניין...

ואת יפי עיניין מבליטים תכשירי הי איפור המעולים של הלן קרטיס. כל אשה יכולה להשתמש בתכשירים אלה מבלי שתהיה בעלת נסיון באיפור, משום שהשימוש בהם הוא פשוט כמו השימוש בשפתון. להלן קרטיס' כל התכשירים הדרושים לאיפור העיניים:

QUINTET

קוינטט, פירושו חמישיה, והכחנה לחידוש האחרון של חברת הלן קרטיס, המגישה לך 5 גחני צלליות לעיניים (Eye Shadow) בארזיה אחת, שימושית ואלגנטית (ראי תצלום).

"EYE SHADOW"

צלליות העיניים של הלן קרטיס נועדה להדגיש את צבע העיניים ולהוסיף להן ברכ ועומק. 5 הגחנים המוגשים לך ב"קוינטט" מאפשרים לך לגוון את הפעפוך ולהתאים את הצללית לצבע השמלה.

"EYEMATIC MASCARA"

המסקרה המשובללת של הלן קרטיס מעגילה, משחירה ומאריכה את הריסים. כמקלון ספירל או כמקלון מברשת. המסקנה הנה בעלת ריח נעים, מתייבשת מיד על הריסים ואינה יורדת במים. אפשר להשיג גם במילוי.

"EYEBROW PENCIL"

עפרון הגבות — קיים גם כעפרון אוטומטי בעל חידוש יחיד במינו: בקצה העפרון מותקן מחדד שיבטיח שמוש יעיל כעפרון.

"EYE LINER"

ה"איי לינר" הנוזלי בבקבוק, נועד להדגיש קו העין, כשחור, חום, אפור ובכל גחני הצלליות.

עיניים מקסימות עם מוצרי היופי של

